

Versos d'abril 2022

«Tenim costums i usatges,
tenim lleis per governâ'ns,
que un jorn dictàrem a pobles
per nosaltres conquistats,
i per senyera de guerra
les quatre barres de sang.
Tenim llengua melodiosa
que la mare ens ensenyà
mormolant lo nom de Déu
i el sant mot de llibertat.

*Via fora, via fora;
preparem-nos catalans,
que sent fills d'aital nissaga
no en volem portar dogal.*

Castella, prop l'una a l'altra,
lo Criador ens posà;
a ambdues ens donà ingeni
i una història de titans.
Si un món nou tu en conquerires,
al món lleis jo en vaig dictar;
nostres prínceps ens juntaren
de germanor amb lo llaç
i ara tu, ingrata Castella,
has volgut posa'ns dogal;
mes mentre un català visca,
llamp del cel!, no ho faràs pas:
de germans la mà et donàrem;
germans sempre, però esclaus mai!»

Lluís Espinalt i Padró
Manresa, desembre de 1887

Aquests versos heptasíl·labs
d'un manresà, un Espinalt,
són escrits fa més d'un segle
i sonen ben actuals.
Si amb les Bases de Manresa
l'Estat no ens va fer cabal
i ni amb l'Autonomia
hem resolt el nostre mal,
¿de què serveix avui dia
ser una llengua oficial,
si ens priven de parlar-la
lleis, diuen, constitucionals,
tant a Madrid com a Europa?
¿No cal un bon cop de falç
després que els líders polítics
ens hagin empresonat
i que tinguem a l'exili
el president que hem triat?
Més que mai és ara l'hora
d'estar alerta, catalans!
Que no ens donin gat per llebre
els que ens estan governant.
Han passat anys i avui dia
mitja Espanya pensa igual.
La nostra llengua incomoda,
la volen residual.
Llamp del cel!,
fem que ressoni
per tot arreu i ben alt:
No volem portar dogal.